

χές, γιατί ἦσαν ἄσπρα — ἄσπρα καὶ δὲν συχάθηκα καθόλου νὰ πιάσω ἓνα κρανίον καὶ νὰ τὸ κυττάξω πολλή ὥρα — ἦταν τὸ μόνο πούχε ἀπομείνει ὑλάκερο μὲ κᾶτι θαυμάσιον δόντια. Κανενὸς νέου δίχως ἄλλο. Ὁ ἀδελφός μου μιμούμενος ἐμένα ἔπιασε δύο μεγάλα κόκκαλα, ποῦ τὰ συγκροτούσαν τὰ νεῦρα· τὰ πῆρε μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὰ ἀνοιγόκλεισε δίδοντάς των τὴν κίνησιν ποῦ τοὺς ἔδιδε καὶ ἐκεῖνος ποῦ τάχε, σὰν ἐζούσε. Δὲν ἐτρέμαμε πλεῖα καὶ ὁ φόβος ν' ἀρρωστήσωμε εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ νοῦ μας. Ἐπὶ τέλους βαρεθήκαμε καὶ ἐφύγαμε. Ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα μᾶς ἐπερίμενε πάλι ἡ χιονιά· καὶ πάλι ἀρχήσαμε νὰ τρέμωμε· ἐμένα μού πονοῦσε καὶ τὸ κεφάλι μου, καὶ ἔλεγα στὸν ἀδελφό μου, πῶς τὰ πόδια μου ἦταν κομμένα ἀπὸ τὴν κούρασι. Μ' ἀποκρίνονταν στερεότυπα κάθε φορὰ ποῦ ἐπαπαπονούμουν, πῶς ἐκοντεύαμε νὰ φτάσωμε στὴν πόλη.

Ἦταν πλεῖα νύχτα, σὰν ἐμπήκαμε στὸ σπίτι μας. Ἡ μεγάλη λάμπα ἐφώτιζε τὸ δωμάτιο χαρούμενον, καὶ τὸ ὑψηλὸ τούρκικο μαγκάλι, γεμάτο κάρβουνα, ἐξέστεινε φιλόστοργα τὰ μέλη, ποῦ ἦσαν παγωμένα.

Ἡ μητέρα μας ἔρραβε δίπλα στὸ τραπέζι,

καὶ τὰ μικρά μας ἀδελφάκια κοντὰ τῆς ἔγραφαν τὰ μαθήματά των. Ὁ Πατέρας μας δὲν εἶχεν ἔρθει ἀκόμη, καὶ μέσα ἀκούονταν ἡ ὑπερέτρια, ποῦ εἰτοίμαζε τὸ δεῖπνο στὴν τραπέζαρια.

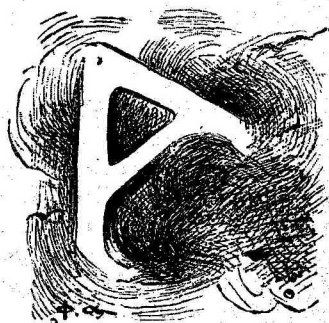
Ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἐκάθησα νὰ φάω μὲ τοὺς ἄλλους. Ἀνέβηκα νωρίς-νωρίς στὴν κάμαρά μου καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἤμουν βαρεῖα ἄρρωστη. Πλευρίτιδα εἶχε πεῖ ὁ γιατρός. Στὰ παραμυλητὰ τοῦ πυρετοῦ ἔκανα λόγο γιὰ κόκκαλα, γιὰ κύματα, καὶ πῶς ἔκανε κρού. Δέκα πέντε μέραις ἔμεινα στὸ κρεβάτι, καὶ ἄλλαις τόσες περιπατοῦσα μέσα στὸ δωμάτιο. Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ βγῆκα ἦταν πολὺς-πολὺς ἥλιος, καὶ ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ ἀδύνατη πῆγα μὲ ἀμάξι.

Ἐκτοτε, ἔχουν περάσει δύο χρόνια, εἶμαι φιλάσθενη, ἀρρώστῳ μὲ τὸ παραμικρό, κουράζομαι εὐκολα, καὶ ὁ μόνος περίπατος ποῦ κάνω εἶνε ἴσα μὲ τὸ νεκροταφεῖο, ἀδιάφορο ἂν εἶνε χειμῶνας ἢ καλοκαίρι. Ἡ μητέρα μας ἀπέθανε, καὶ ὁ ἀδελφός μου ἔφυγε καὶ πῆγε πολὺ μακριά, μὲ τ' ὄνειρο νὰ γίνῃ μεγάλος καλλιτέχνης.

LALO DE CASTRO

— AVE MARIA —

A Melle Lucie Gibier

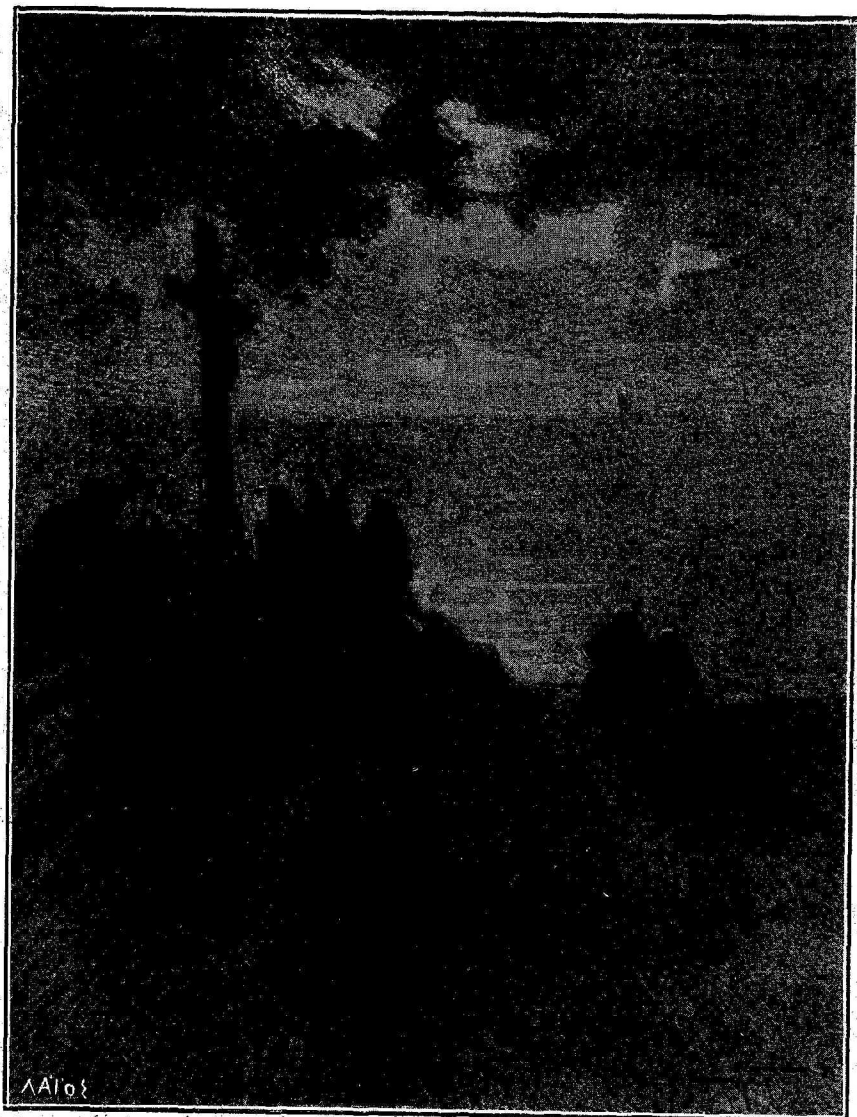
VE Maria plena di gratie»... ἤρχετο ἀπὸ μακριά, ἀπλώνετο ἐπάνω στὴ θάλασσα καὶ ὕστερα ἐχάνετο μέσα στὸ μουγκριτὸ τῶν ἀγριεμένων κυμάτων... καὶ πάλιν ὁ θυμωμένος βορρῆας ἔφερ-

νε σὰν θρῆνο, σὰν παράκλησι τὲς φωνὲς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, ποῦ φθάνανε σιγὰ σιγὰ ἀπὸ τὸ μικρὸ χωριὸ στὸν ἔρημο γιαλὸ... καὶ φαινότανε τώρα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νυκτὸς μιὰ μάζα πολὺ μαύρη, ποῦ προχωροῦσε, προχωροῦσε... καὶ ἀκούετο πεῖθι καθαρά... Ave Maria... ave Maria... καὶ ἡ λοιπὴ προσευχὴ ἐχάνετο μέσα στὸν ἀέρα... καὶ προχωροῦσαν αἱ γυναῖκες καὶ ἔσερνον τὰ μικρά παιδάκια τους ἀπὸ τὸ χέρι... καὶ φθάνανε στὸ γιαλὸ καὶ τριγυρίζανε τὸν μεγάλο ξύλινο Σταυρό, ποῦ τώρα χρόνια πολλὰ εἶνε στημένος ἐκεῖ στὴν ἄκρῃ τοῦ γιαλοῦ, γιὰ νὰ στέλῃ τῇ νύκτα μιὰ φωτεινὴ

ἀκτίνα στοὺς καλοὺς ψαράδες, ποῦ ἀφίνουνε τὰ ἀγαπημένα τους παιδιὰ καὶ τὲς καλὲς γυναῖκες καὶ φεύγουνε μὲ τὲς βορκοῦλές τους καὶ πᾶνε ἐκεῖ κάτω μακριά, στὸ ανοικτὸ πέλαγος γιὰ νὰ ψαρέψουνε καὶ νὰ κερδίσουνε τὸ ψωμὶ τῆς οἰκογενείας των.

Τριγυρίζανε λοιπὸν τὸν Σταυρὸ αἱ δυστυχισμένες γυναῖκες... σηκίωσαν τὰ χέρια ὡς τὸν οὐρανὸ, κλάψανε... καὶ παρακαλέσανε τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ νὰ σώσῃ τοὺς πατέρας τῶν μικρῶν των ἀπ' τὸν θυμὸ τῆς κατηραμένης θαλάσσης μὲ τὰ μαῦρα φοβερά κύματά της...

Εἶχανε φύγῃ οἱ δυστυχεῖς ψαράδες τὸ δειλινὸ μ' ἓνα Ἀπριλιάτικον ἥλιον γεμάτον γέλοιον καὶ χαρὰ... μὰ ὅσο ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴν δύσιν... τόσο ἡ θάλασσα ἀγρίευσεν... τὰ κύματα μεγαλῶνανε... μαυρίζανε... καὶ τέλος ἡ καταιγὶς ἔρριξε ὅλη τῆς τῆ λύσσα στὴν θάλασσα καὶ στὸν οὐρανὸ καὶ βροντοῦσε καὶ ἄστραπτε καὶ μούγγριζε ὁ βορρῆας καὶ αἱ δυστυχισμένες μητέρες ἔτρεξαν γλήγορα στὸ γιαλὸ μὲ τὰ παιδιὰ τους... γιὰ νὰ παρακαλέσουνε τὸν Θεὸν γιὰ νὰ στείλουνε τὴν ψυχὴ τους ὡς ἐκεῖ κάτω στὸν ὀρίζοντα... καὶ νὰ σώσουν μὲ τὲς εὐχὲς των ἐκείνους ποῦ ἀγαποῦσανε... καὶ κλαίγανε ἀκόμη, παραμιλοῦσανε μὲ τὰ κύματα,

L. MINCHET

AVE MARIA .

παρακαλούσανε και πάλιν την Παναγία... «Ave Maria plena di graciae...» και εσκορπίζετο η προ-
σευχή επάνω στα κύματα και θάρρεϊς σπάνανε
επάνω στις πέτρες με ολιγωτέρα κακία και αι
γυναίκες το ήσθάνοντο και παρακαλούσανε ακόμη
με όλη τους την καρδιά ως που αι εύχες συνε-
κίνησαν τα κύματα, και ο ουρανός ήσύχασε, αι
βροντές πύσανε να κάμουν την φύσιν να τρέμη...
και ύστερα από μια «Ave Maria» πειό καρδιακή
ακόμη, αι γυναίκες είδαν εκεί κάτω στον ορί-
ζοντα ένα ασήμαντο φώς... σαν άστρο... και άνα-
στενάξαν με χαρά και σφίξαν τα παιδιά τους
με πειό μεγάλη αγάπη στο στήθος και το φώς
μεγάλωνε και πλησίαζε και εφαινότο τώρα αι

βαρκοῦλες με τα πανιά τους, γίνεται η Σελήνη...
βγήκε απ' ένα μεγάλο σύννεφο μαῦρο, που χά-
θηκε τώρα, να συμπληρώση την γαλήνην της
φύσεως και αι βαρκοῦλες φθάσανε. Οί ψαράδες
αγκάλιασαν τες γυναίκες και τα παιδιά τους...
και όλοι μαζί χωρίς άλλην λέξιν γονάτισαν γύρω
στον Σταυρό... και η τελευταία «Ave Maria» εστό-
λισε την άπτερη ευμορφία της νυκτός...

Υστερα από μίαν ώραν οί ψαράδες τρώγανε,
πίνανε, κτύπησαν τα ποτήρια τους. Τα μικρά γε-
λούσαν. μα αι μητέρες όμως... μέσα στη ψυχή
τους ευχαριστούσανε ακόμη την Παναγία.

Παρίσιοι.

ΕΛΠΙΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

